

Povest majke nočke.

Svetlo so gorele zvezde,
murnček pel je sred poljá,
z majko nočko sva med tihe
vrbe h Krki šetat šla
Tihe so te temne vrbe
kakor ure polnoči,
in še listje jim zeleno
v vetru lahnem ne šumi

Prva vrba: „glej ga starca:
v raševini, sivih las,
bela se zgubila brada
mu je nizko doli v pas.
Nagnil se je proti Krki
roki kvišku razprostrl,
pa kot da v valovih motnih
sam Bog znaj, kaj je zazrl.

„Pod goró je živel oče,
troje je imel otrok,
imel bajto siromašno,
živel se je z delom rok;
ni imel pri hiši žene,
deca majke blage ne,
otec bil jim majka, otec,

kruh jim bil je, bil jim vse.
Pa se otec ta pregrešil
nad očetom je nekdej,
no, Bog tega ni pozabil —
kaznoval ga je sedaj:
desna mu odrvenela,
ki je otca udaril z njo,
levo, ki z njo otca sunil,
mu je pa odtrgalo.

(Kdo bo zdaj za deco služil,
kdo ji rezal vsak dan kruh?
Toda maščevalnost mož je
slep za vsako stvar in gluh!)
Da ne videl zdihovati
dece svoje, kaj je storil? —
Groza: vzal je nož preoster
in nedolžne je pomoril,
sam pa je do Krke šel,
kjer se je vtopiti htel
Glej, in že stoji na bregu;
še trenutek! —
To ni starec sivih las,
brada to ni osivela —
vrba to je ostarela,
ki zdihuje v nočni čas “

Cvetko Gorjančev.

Mrak.

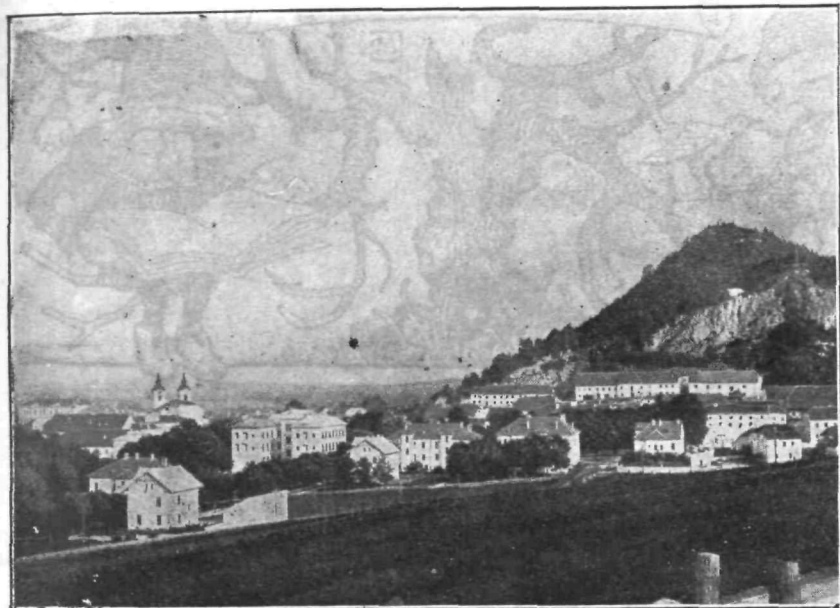
Glej, zarje večerne zavesa
gori in naposled izgine —
mrak pa iz temnega lesa
tiho se krade v doline ...

In z gore na goro — korak,
mož — mrak, velikan, glej, se dviga;
zajahal begoč je oblak,
tam luno in zvezde prižiga ...

Fran Žgur.

Mesto
Postojna.

Z juga.

Oblaček bel
se pripeljal
je daleč izza gor —
ne postoji,
naprej hiti
tja nekam čez obzor

V njem angelci
sede trije
vsi beli kakor sneg,
vsem trem igra
krog rdečih ust
vesel in blažen smeh.

Dva z veselci
poganjata
oblaček čez nebó,
a tretji
cvetke pisane
potresa na zemljó . . .

Tone Rakovčan

